

DEL TAPIS A L'ART TÈXTIL / DE L'ART TÈXTIL A L'ART

Textos de Nora Ancarola per a l'exposició al MX Espai 1010

Als anys '70 i '80 del segle XX, l'art tèxtil s'allibera de la seva dependència de la pintura i el suport pla, incorporant en el seu procés les especulacions plàstiques de la resta de les arts.

Es realitzen treballs d'investigació en relació amb l'entorn, on la fibra, la trama i els materials "no nobles" esdevenen matèries escultòriques i obres d'entornament.

Exposicions com **Laberints**, comissariada per *Pilar Parcerisas* és una mostra de l'art tèxtil que es feia a Catalunya, connectant amb el que es feia a la resta dels països europeus i del qual la Biennal de Lausana va ser el seu millor aparador fins al 1993, any en què la Biennal decideix la seva desaparició per considerar que l'art tèxtil és part de l'art amb "majúscules" i per tant ja no és oportú un esdeveniment tan específic.

L'any 1984 **Laberints** s'inaugura a l'ESPAI 10 de la Fundació Miró i es trasllada pocs mesos després al Cercle Cultural de la Caixa de Pensions de Granollers.

Algunes d'aquestes peces van presentar-se a Europàlia, International Art Festival, a Bruseles, l'any 1985.

ÀNGELS SANS

L'artista Àngels Sans (Barcelona 1949 -1987), una de les exponents més valuoses i representatives de l'art tèxtil català, ens va deixar a finals de l'any 1987, als 38 anys.

Quan vam decidir programar aquesta mostra del que va ser l'exposició **Laberints** inaugurada a l'any 1984 a l'ESPAI 10 de la Fundació Miró, teníem molt clar, que en part, era un record a la memòria de la qual va ser una gran artista, malgrat la curta i malograda vida.

Això no li va impedir tenir una formació àmplia de ceràmica, tapis, estudis d'Escenografia a l'Institut del Teatre, i fins i tot, ampliar els seus estudis als Estats Units i Canadà.

Amb una obra de gran qualitat i amb conceptes contemporanis, lligats a l'art contextual, lluny de formalismes i manierismes matèrics, estem segures que l'Àngels hagués pogut arribar a la interdisciplinarietat i la complexitat del moment actual amb mestria i saviesa, com ja ho demostra en: *Ets transparent*, *Dama solitud*, *Bressol per a Zoè*, *Niu de silenci*, *Capsa presagi*, *Capsa tendresa*, *Caixa de Favàritx*, *Les llunes de plata* i moltes més obres.

La nostra admiració i respecte en aquest petit homenatge.

RAMON GUILLEN-BALMES

Ja dins l'exposició que ens ocupa, **Laberints** del 1984, Ramon Guillen-Balmes (Cornellà de Llobregat 1954 - Barcelona 2001) es perfilà com un artista diferent.

Ramon no és un artista tèxtil, és un artista que ja en aquells anys entenia com l'art esdevenia interdisciplina o millor dit, *indisciplina*.

Per què Ramon Guillen-Balmes és un artista que transgredeix l'espai diferenciats de l'art i les relacions personals, teixint una obra cada vegada més conceptual, més personal i de caràcter processual.

És per això que, presentem la seva petita maqueta com una mostra del treball fet des d'un espai col·lectiu, però amb l'ambició de poder, molt aviat fer-li un homenatge en col·laboració amb l'espai La NauU de la Llotja -on ell va començar la seva formació als anys '70- on poder mostrar amb profunditat l'obra d'aquest gran artista del qual hem pogut veure algunes de les seves millors obres en les col·leccions del Macba i Caixafòrum, entre d'altres.

MARGA XIMENEZ

El pont i la seva ombra, que ha estat part de **Laberints**, demostra també, l'esforç que estaven fent alguns artistes *tèxtils*, per traspassar les fronteres del tapís i fins i tot del propi món de l'art com a reflex exclusiu de l'expressió autorreferencial i del joc agradable d'allò decoratiu.

L'obra conté una narració reflexiva respecte del què és matèria i què pot ser materialització subjectiva del que és *presència*.

Marga Ximenez desenvolupa la seva obra a partir dels anys 90, vers narratives de crítica social sense perdre la força expressiva i poètica. Obres com *la 8a arma*, *Bodegons de premsa*, *Llar Social*., *Sóc el temps que em queda* o *Esdeveniments dins la llar* ho demostren.

MARGA XIMENEZ

Aparador, és una instal·lació realitzada per l'ESPAI 10 de la Fundació Miró l'any 1984. De la mateixa manera que amb *El vestit* o *Jaqueta*, obres anteriors, Marga Ximenez en **Aparador**, realitza un procés de deconstrucció del que seria la seva professió aparcada, el món de la moda i el vestit. No sense ironia, ens proposa un univers de retallables de vestits de nines de paper, que tant va contribuir a mantenir el *lloc* de les dones des de la infantesa.

Aquest món de retallables està construït per enormes quantitats de cables de filferro, que com fils de colors amorosament manipulats, separen cada matís com si d'una tècnica de reproducció impresa es tractés. Capes semitransparents d'aquests cables, ens permeten entrar físicament en el joc, per finalment trobar-nos davant un maniquí nu i desolador que mostra una vegada més el *lloc* que se li ha assignat a la representació del cos femení.

Aquesta obra, és un punt d'inflexió en el recorregut de l'artista vers una narrativa més punyent i que té com màxim exponent la *8a arma* del 2004.
